

den af Fejo Kirkegaard, og her fødtes der nu et Drengbarn, som var levende og skreg. Paa sin Moders Opfordring klemte Ane Kirstine Fingrene om Barnets Hals og kvætdet. Moderen vilde nu skaffe Liget til Side. Men for at være ganske sikker paa, at der ikke var Liv i Barnet, forlangte Datteren, at det skulde blive liggende en Tid ved Siden af dem (!). Og saaledes laa Liget da utildækket en Times Tid, mens de to Kvinder sad og talte sammen.

Saa overbeviste de sig om, at Døden virkelig var indtraadt, og Ane Kirstines Moder svøbte nu Barnet ind i noget Tøj, som hun havde med bragt, og bandt Tøjet fast med Skonningen af en Kjøle, idet hun samtidig snøede Skonningen flere Gange om Barnets Hals. Og saa gik hun med Pakken op paa Fejo Kirkegaard, hvor hun ønskede Liget hen, for at det kunde komme i kristen Jord (!). Der gravede hun det ned i en større Af-faldsbunke.

Moderen gik nu tilbage til Datteren og trøstede hende, for den unge Pige var meget ked over at have mistet sit Barn (!). Og saa begav de sig til den kvindelige Slægtning i Vesterbys, hvor de ankom ved Midnats-tid og overnattede.

Den 28. Maj 1881 fandtes Barneliget, men det var da i høj Grad op-løst...

Før nogen af Arrestantinderne var taget i Forhør, skrev Ane Kirstine paa Opfordring af sin Moder, et Brev til Birkedommeren paa Fejo, hvori hun henledte Mistanken paa Gaardejers Datter, imod hvilken der derefter blev indlæst Indtægts-udtalelse (det er det, der i Dommen kaldes „falsk Anmeldelse“; hvem der i Virkeligheden havde skrevet dette Brev, blev lige saa lidt opklaret som hvem der havde født og ombragt Barnet).

Christiane dømmes fra Livet.

Dommen beretter videre, at Christiane G. har mishandlet sine Døtre, da de var Børn. Dette var imidlertid sket for mere end ti Aar tilbage, og Birkedommeren havde maattet indhente Justitsministeriets Resolution for at kunne benytte sig ogsaa af dette Anklagepunkt.

Endelig fortæller Dommen om Arrestantinden Karen Johanne Katrine Hansens Nægtelse af, at hun havde kendt noget til Ane Kirstines Forhold, skent de tjente sammen, en Nægtelse, som hun senere havde søgt at undskyldte (!).

Aabenbart har Birkedommeren under Forhørene ordentlig set sig vred paa Christiane, mens hendes Datter efterhaanden har opvakt hans delvise Medlidenhed. Eller skulde den unge Pige belønnes, fordi hun tilsidst hjalp Dommeren med at faa Moderen til at bekende?

Christiane dømmes til at have sit Liv forbrudt, Datteren skulde slippe med 5 Aars Forbedringshusarbejde. Og Arrestantinden Hansen dømmes til to Maaneders simpelt Fængsel for falsk Forklaring.

Denne Dom blev som sagt, paa Grundlag af Birkedommerens Fremstilling, stadfæstet baade ved Hof- og Stadsretten og ved Højesteret. Men Christiane be-naadedes saaledes, at hun skulde udstaa livsvarigt Tugthusarbejde. Og kort efter førtes baade hun og Datteren til Kvindefængslet paa Kristianshavn.

Her lykkedes det dem endelig at vække Opmærksomhed for den Justitsforbrydelse, der var begaaet imod dem. Men herom et Par Ord i Morgen.

En Bølgilgaardsdreng som Brandstifter.

Silkeborg, 2. Oktober. Igaar er Gaardejer Th. Andersens Kostald og Lade i Almtolt nedbrændt. Der indbrændte 3 Køer og nogle Svin. Straks efter Branden meldte en 16-aarig Bølgilgaardsdreng sig til Politiet og tilfod, at han havde paaast Ilden for at slippe for Opholdet paa Bølgilgaard. Drengens Navn er Carl Peter Christian Hansen, og han er fra København.

at han havde paaast Ilden for at slippe for Opholdet paa Bølgilgaard. Drengens Navn er Carl Peter Christian Hansen, og han er fra København.

Det store Dæmningsbrud.

100 Lig paa en Høj.

Til „Berl. Tageblatt“ telegraferes fra New-York: Ved Ulykken ved Ausin er Senator Baldwins Familie omkommen. Senatoren selv blev haardt saaret. Paa en Høj har man fundet 100 Lig og fra Ruinerne af en Papirfabrik har man fremdraget Ligene af 50 Arbejdere. I Landsbyen Castelle er to Trediedele af Befolkningen borte bortrevet ved Ovrsvæmmelsen.

Pastor Blaumüller død.

Digterpræsten død i Aftes.

Ganske pludseligt kommer Meddelelsen om, at Pastor Blaumüller, Sognepræst ved Helligaands Kirke, er afgaaet ved Døden.

Han havde ganske vist nok været syg i nogen Tid. Det begyndte med en Halsbetændelse, men den syntes slet ikke at skulle blive farlig. Men saa stødte der en Lungeaffektion til. Ogsaa den syntes Præsten imidlertid let at skulle komme over, men da gjorde endelig en Blodprop en brat Ende paa Pastor Blaumüllers Liv.

Det, der kendetegner hans Liv, var hans digteriske Begaevelse. Pastor Blaumüller besad jo nemlig virkelig digterisk Talent, og der var aldrig, hvad han end producerede, Tale om nogen Diletantisme. Den Poesi, som talte i hans Skrifter, kom ogsaa ofte frem i hans Taler. Hans Tro var lys og let og for ham spændte Himlen altid sin blå Bue over Menneskenes Hoveder, blot de selv vilde løfte Blikket opad og se efter den. Han havde i det hele taget en stærk Følelse, var med andre Ord baade Mand og Præst.

Og baade Manden og Præsten vil blive savnet paa den Plads, som Døden saa brat rev ham bort fra.

„Zig-Zag“

Skovværte bliver ikke tør derfor drøjest — altsaa billigst! Faas overalt!

Øl- og Brændevins Skatten.

En Artikel i Sigurd Bergs Blad.

„Frederiksborg Avis“ skriver i en Artikel om Rigsdagens Sammentræden, at de ny Indtægtslove vil vægtes vil vise 4—5 Mill. Kr. paa Formue og Indtægt og 2—3 Mill. Kr. paa hver af Afgifterne for Øl og Spiritus. Endvidere meddeler Bladet og pastaler skarpt, at den socialdemokratiske og den radikale Partirepræsentant i Finanslovskommissionen ved almindelig holdte Mindretalsbetænkninger er gaaet helt fra Kommissionens Arbejde og ikke har angivet, hvilken Stilling de da maatte tiltræde ved de enkelte Poster.

Vil Krigen slutte?

Tripolis taget af Italienerne.

Vil Tyrkiet trække sig tilbage.



Gouvernerboligen i Tripolis, hvorover nu det italienske Flag vajer.

I det Væld af Telegrammer om Krigen, som strømmer ind, og hvoraf de fleste vistnok er fabrikerede i Paris eller Berlin, er det meget vanskeligt at hille Rede. Telegrammerne er altid tendentiose, for det meste farvede, stadig fantastiske. Men det synes næsten, som om Tyrkiet allerede er ked af Kampen. Naa, de har jo heller intet at vinde. Italien er for overlegen til Søs, og sine vældige Landtropper faar

bliver simpelthen tvunget til at gaa frivilligt med. Italienerne har nemlig taget Tripolis i Besiddelse. Efter Bombardementet paa Forterne har Tyrkerne indset, at de intet kunde gøre mod de italienske Skibskanoner. Og de har derefter overgivet Byen til Italienerne.

Fra den tyrkiske Guvernørs Hus, der ses paa vort Billede, vejer nu det italienske Flag.

Morgen-Telegrammer.

Hjælp Dig selv, saa hjælper Allah Dig.

Kong Georg vil heller ikke magle.

Konstantinopel, 2. Oktober (R. B.). Den herværende engelske Gesandt har meddelt Størveziren Kong Georgs Svar paa Sultanens Appel. I Svaret fremhæves Umuligheden af at paatage sig en Mægling, og det tilrådes Porten paa enhver Maade at søge at naa en Forståelse med Italien. Den franske chargé d'affaires har givet Størveziren en lignende Meddelelse.



Hertugen af Abruzzerne, som har Kommandoen af Torpedoflootten og førte an i Angrebet paa Preveza.

Den tyrkiske Marineminister gaaet af.

Den tyrkiske Marineminister er gaaet af. Han har erklæret, at han intet Ansvar har for Odelæggelsen af de tyrkiske Torpedobaade. Han havde givet dem Ordre i god Tid til at gaa tilbage.

Den tyrkiske Krydsersflaade ligger ved Dardanellerne.

Østrig truer ad Italien. 80,000 Mand til Tripolis.

Fra Østrigs Side begynder man nu at true Italien i Anledning af dets Kampe og Angreb paa de tyrkiske Havne ved Albanien's Kyst.

„Tribune“ meddeler: Fra Malta er der indløbet Meddelelse om, at Italienerne har boret

den tyrkiske Damp „Derm“ i Søen i Havnen ved Tripolis.

Til „Lokalanzeiger“ telegraferes fra Wien i Gaar: Den italienske Gesandt har i Dag aflagt Besøg hos Udenrigsminister, Grev Aehrenthal. Denne erklærede, at hvis Italien fortsatte sine Militæroperationer ved den albanesiske Kyst, vilde Østrig-Ungarn være tvunget til at sende Skibe til de albanesiske Farvande.

Rom, 3. Oktbr. For at gennemføre Okkupationen af Tripolis paa hurtigste Maade vil det italienske Ekspeditionskorps et forflydende blive bragt op til 80,000 Mand.

Et Underskud paa 33 Mill. Kroner

Da Rigsdagen trådte sammen i Gaar.

Den første Mandag i Oktober er det Rigsdagsmændenes Dag. Saa møder de paa en Gang fra hele Landet i Frederiksborg-Bygningen for at lovgive til Befolkningens Tarv — det vil for Tiden siges være med til at lave nye Skattelove. For stort andet er der jo nu ikke Tale om.

Det var den Gode „ordentlige“ Samling, der aabnedes i Gaar af Konsejlspræsident Klaus Berntsen, som var i fuld Uniform og stod paa det sædvanlige, rødklædte Podium i Folketingssalen. Forud var der gaaet den ogsaa sædvanlige Gudstjeneste i Frederikskirken, hvor i dette Tilfælde Pastor Rannow prædikede.

Da Tingene konstituerede sig, valgte Folketinget Statsrevisor A. Thomsen til Formand og Hr. J. C. Christensen til 1ste Viceformand.

I Landstinget valgtes G. Oos til Formand og H. A. til 1ste Viceformand. I Dag holder Folketinget Møde Kl. 11, hvor Finansloven og andre Love vil blive forelagt.

Landstinget holder Møde Kl. 11, hvor der skal vælges forskellige Udvalg.

Det behøvedes i Gaar, indenrigsminister Jensen-Sønderup vil indbringe følgende fem Lovforslag: Undersøttelse til Børn af Enker og Enkemænd. Ændring i Lovene om „Statistiske“ Dækning af Udgifterne ved Sparekassetilsynet, Pension til Funktionærerne under den grønlandske Handel og Ændring i Postloven af 5. April 1888.

Statsregnskabet for 1910—11 offentliggjordes i Gaar. Det giver ikke noget lyst Billede af Statens finansielle Situation. Paa Regnskabet figurerer Underskudet med 33 Mill. Kroner.

Kongens Fogeds Assistent arresteret.

Han beholdt Skattebeholdningerne, saa Folk maatte betale to Gange.

Fra Esbjerg telegraferes i Gaar:

Assistent Poulsen hos Kongens Foged i Esbjerg er i Aftes bleven arresteret. Han har ulovligt tilegnet sig Penge i sin Egenskab af Skatteinddriver, idet han dels har beholdt Skattebeholdningerne, som han foretog ikke at kunne inddrive, og dels har han undladt at udsætte Kvitteringer for inddrevne Skattebeholdninger, saa vedkommende Skatteydere har maattet betale to Gange. Det drejer sig if. „Vestjyllands Socialdemokrat“ om store Summer, da Poulsen har drevet Transaktionerne i Aarevis. Pengene har han formentlig brugt paa Hoteller og Restaurationer. Ved Anholdelsen var Poulsen i Besiddelse af en Revolver, men han gjorde ingen Modstand, da han blev arresteret.

København, den 22. September 1911. P. Hansen, Torveassistent.

En finsk Retspræsident myrdet.

Morderen skyder ham ned paa aaben Gade. Han begaar Selvmord efter Udaaden.

Et nyt Mord har fundet Sted i Finland. Morderen er sket under meget ubehagelig dramatiske Omstændigheder. Der telegraferes fra Helsingfors:

Præsidenten for Aabo Hofret G. V. v. Hellen blev i Aftes ved 9-Tiden myrdet udenfor sin Bolig af en ukendt Person, der afyrede et Skud, som ramte ham i Hjertet.

Morderen skød derpaa sig selv et Skud gennem Hovedet og sank om paa Stedet. Han førtes straks til Hospitalet; men inden man naaede derhen, havde han udaandnet.

En Samtale med Toldinspektør Ivar Berendsen.

Det ligger selvfølgelig nær at antage, at dette Mord har en politisk Baggrund. Men den Finland-interesserede Toldinspektør, Folketingsmand Ivar Berendsen, med hvem vi i Formiddags havde en Samtale, mener dog Nej.

— Aabo Hofret, siger han til os, har ikke i lange Tider føldt nogen Dom af politisk Interesse, og Friherre Hellen — Navnet ender paa S — og hans Hustru, født Bergbom, levede et stille Familieliv uden at blande sig i Politik. Hellen blev 59 Aar. Han var tidligere Sekretær i Domskapitet.

Nicola Skorem bruges mest. Æsken er størst og Svarten bedst.

Fordærvet Frugt paa Grønttorvet.

(Forsikret af Mangel paa Plads).

Højesterede Hr. Redaktør!

De bedes i Deres Blad optage følgende:

Under ovenstaaende Overskrift fandtes en Artikel i „Aftenbladet“ af 20. d. M., undertegnet „Interviewer“, som jeg maa tillade mig at tage Afstand fra. Deres ærede Medarbejder maa formentlig have misforstaaet mine Udtalelser, da han forleden Dag, pr. Telefon, rettede den Forespørgsel til mig, om der fandtes bedærvet Frugt paa Grønttorvet. Jeg har saaledes bl. a. ikke til ham eller nogen anden Journalist udtalt: „at jeg ikke i de 22 Aar, jeg har været paa Torvet, har truffet nogen Repræsentant for Sundhedspolitiet.“

Derimod har jeg sagt: 1) at det stedlige Politistod magtesløs overfor Spørgsmaalet om at konfiskere eller forbrænde Salg paa Torvet af bedærvet Frugt, da saadan Frugt selv om den ikke egner sig til at spise i raa Tilstand, dog ofte kan finde Anvendelse til Fabrikation af Vine og lignende, af hvilken Grund det vil falde vanskeligt at faa Sundhedspolitiet til at konfiskere overmoden eller blommet Frugt.

2) at det stedlige Ordenspolitistod havde at henvise Klager i den Retning til Sundhedspolitiet's Afgørelse.

3) at de sanitære Forhold paa Grønttorvet i T. ikke var stort anderledes, end de havde været i de 22 Aar, jeg har været paa Torvet.

4) at de paalagte Forhold, efter min Formening, ikke vil kunne afhjælpes, for de Frugthandlere og Producenter, der søger Torvet for at sælge Frugt, faar arvtvist faste, nummererede Pladser, saaledes at den forulempede Køber med Sikkerhed kan paavise Søkeren.

5) at der af Kommunalbestyrelsen vedtages et Torveforord, som paabyder, at der paa Torvet kun maa sælges friskplukket Frugt, uanset dennes Voksensid.

6) at Torveadministrationen, i Tilfælde, hvor begrundede Klager over bedærvet Frugt maatte fremkomme, beordres til at bortvise den paagældende Salger fra Torvet.

København, den 22. September 1911. P. Hansen, Torveassistent.

En Søkapitajns Enke druknet sig ved Langelinie.

Hun vil begravnes i Mandens Grav.

I Morges Klokker seks kom en Baad med Mandskab ind fra Trekroner. Den lagde til ved Pramrenden, Gennemskæringen ind til Frihavnsskansen. En Korporal, der gik i Land, fandt oppe paa Molen en Canehat, en Taske, en Portemonnøi, en Sædel og endelig et Brev, adresseret til Fru Rasmussen, Mariendalsvej 56, 2. Klar over at Fundet maatte skjule en Tragødie, afleverede han det til Politiet.

Fru Selma Gad. En livstræt Kvinde.

Hos Fru Rasmussen, som vi togte i Morges, fik vi snart Mysteriet opklaret. Fru Rasmussen fortalte os, at hun havde en Veninde Fru Selma Gad, og det var hende, der havde skrevet Brevet.

Det indeholdt følgende: „Jeg kan ikke leve længere. Jeg ønsker at lægges i min Mandes Grav.“

Fru Gad har været gift med en Søkapitajn; men har været Enke i 12 Aar. Hun havde siden Mandens Død maattet kæmpe en haard Kamp for at ernære sig. Hun arbejdede som Sygeplejerske; men det kneb ofte med at faa tilstrækkeligt at bestille. I Ægteskabet havde hun en Datter, som nu er voksen, og som i den nærmeste Tid selv skal giftes.

Fru Gad har aabenbart nu følt sig saa alene, at hun har villet dø. Hun havde ikke noget bestemt Hjem, men boede snart her, snart der. Hun havde ogsaa i de sidste Dage boet hos Fru Rasmussen, der havde megen Medlidenhed med hende, fordi hun ofte talte om, at hun var træt af det hele.

Endnu et Brev.

For nogle Dage siden gav hun Fru Rasmussen et Brev, som hun bad hende opbevare.

— Hvis jeg ikke forlanger det igen, saa kan Du selv læse det, sagde hun.

Fru Rasmussen fandt jo nok denne Anmodning lidt besynderlig, men opbevarede Brevet. Til Morgen brækkede hun det. Der stod omtrent det samme i. Det var ogsaa et Farvel. Fru Gad bad ogsaa deri om at faa Lov til at hvile i sin Mandes Grav.

Liget eftersages.

Der blev, efter at disse Enkeltheder var opklarede, straks gjort Anstalter til at bjærge Liget af Fru Gad, som formentlig i Aftes har kastet sig ud fra Molen. Man søgte udfør Stedet, men endnu i Formiddags ved 10-Tiden var det ikke fundet. Maa-ske er Fru Gad vandret længere udad; thi at hun har opsat at dø, tror man ikke. Eller ogsaa kan det tænkes, at Strømmen har ført Liget bort fra Stedet, hvor den livstrætte Enke har kastet sig ud.

Efter Tragédiens Enkeltheder kan der jo ikke være Tvivl om Motivet. Fru Gad har følt sig ene, det er det første; dernæst har Kampen for Tilværelsen været hende for haard; det er aabenbart det vigtigste. Og hun har tilsidst valgt at gøre Ende paa Sorgerne ved at slukke dem i Havnens kolde Bølger.